IRIS

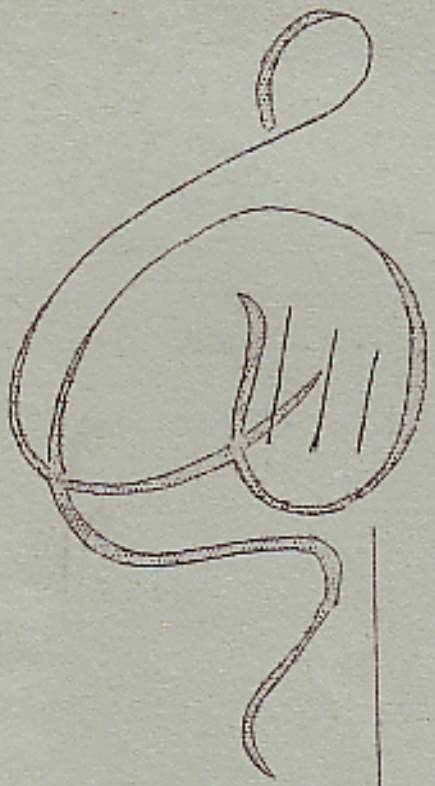

TACHEIA

Het is beslist niet nodig al Uw schoolboeken nieuw aan te schaffen. U kunt 25 - 40% besparen door zoveel mogelijk gebruikte schoolboeken te kopen. Wij leveren die in goede staat en onder garantie.

V. DIJK'S BOEKHUIS, Oudestraat 26, KAMPEN

Wij bieden U keus uit ruim duizend
PERSISCHE TAPIJTEN EN KLEEDJES

HET OOSTERSCH TAPIJTHUIS
Jansbinnensingel 7d Arnhem Tel. 21026

ASSURANTIE-BEDRIJF J.J.E. HULSEWE

Jansbuitensingel 20, tel. 23101, Arnhem
Voor al Uw verzekeringen, van de wieg tot aan het graf!
Onthoudt dit voor later .....

DROGISTERIJ
PARFUMERIE
V.D. PLAS
Steenstraat 61-Beethovenlaan 57
" U vindt het ras
bij van der Plas "

FLIPSE Koningstr. 10
ARNHEM
Tel. 23830
MAATSCHOENMAKER-PEDICURE
Speciaalverkoop van Engelse herenschoenen o.a.
"K" Shoes

HIJMAN STENFERT KROESE
ALLE BOEKEN v.d. Z A N D E
Grote Oord 15 (Jansstraat) Arnhem. Tel. 24938

Instituut WENSINK
Parkstraat 47 Sinds 1850 Tel. 26608
BALLET MODERNE DANSEN MUZIEK

KOOPT BIJ ONZE A D V E R T E E R D E R S !

12e Jaargang IRIS TACHEIA januari 1957

SCHOOLBLAD VAN HET STEDELIJK GYMNASIUM ARNHEM
Uitgegeven door de Arnhemse Gymnasiasten Bond

Redactie:
Jan Jansen van Galen
Erijke Ouwejan
Hanneke Burgersdijk

Redactie-adres:
Statenlaan 8, Arnhem
Vaste medewerksters:
Sophie ter Horst
Hanneke Groeneveld

REDACTIEBABBELS

Vandaag sturen we onze tweede Iris in zee, d.w.z. hij gaat de pers in. Wij hopen dat hij er beter uit komt dan de vorige keer, althans wat de fouten betreft.

Kees Michielsen heeft het tweede octava pars van het vervolgverhaal in de bus gegooid. Dank je wel Kees!

Voorts heeft de redactie een enquête gehouden over de eerste Iris. Wij danken allen, die er aan hebben moegewerkt en we hebben er veel van geleerd.

Fijn dat de lagere klassen copy insturen. Jullie begrijpen wel dat we niet alles er in kunnen zetten, ook al door plaatsgebrek.

We begroeten onze nieuwe gymnastieklerares mevrouw van Vlissingen en we wensen haar veel geluk toe in deze nieuwe loopbaan.

Zo zijn we na de Kerstvacantie weer begonnen, op weg naar de Paasvacantie. Veel sterkte en goede cijfers in de tussenliggende tijd wenst jullie de

Redactie.

-o-o-o-o-

JEUGDPODIUM

Jullie hebben natuurlijk allemaal de fel gekleurde reclameplaat zien hangen van de toneelgroep "JEUGDPODIUM". Velen zullen zich afvragen: "Wat is dat voor een groep?" Welnu, "Jeugdpodium" is een combinatie van leerlingen van allerlei middelbare scholen, die zich op 24 april 1956 verenigd hebben tot een toneelgroep. Het is de bedoeling van deze groep, die uit negentien leden bestaat, om ieder jaar een stuk te spelen ten bate van een goed doel.

Voor dat ze zich hadden verenigd tot een toneelgroep, speelden de middelbare scholieren o.a. "Ons Stadje" van Thornton Wilder (t.b.v. de Stichting '40-'45) en het vorige jaar "Deftige Straat" van J.M. Barrie (t.b.v. de Kinderbewaarplaats).

Dit jaar spelen ze (voor het eerst onder de naam "Jeugdpodium") onder leiding van hun regiseuse mevrouw Hengeveld het toneelstuk "Wat zijn zeven mijlen ..." (Le grand Poucet) van Claude André Puget.

Zij zullen dit speelse, geestige blijspel uitvoeren op maandag 4 februari in de stadsschouwburg, ten bate van "Pro Juventute".

Medespelers van het gymnasium zijn: Jan Roelof Nienhuis, Marianne Postuma, Frans Hengeveld en Marijke Ouwejan.

Kaarten zijn nog verkrijgbaar bij bovengenoemden.

DE MAN IN DE WITTE JAS

Na de rector als classicus hadden we ditmaal een gesprek met een man van de exacte vakken, ons aller Labbie. Met een stralend gezicht noodde hij ons binnen in zijn domein, het natuurkundelokaal. Hij bood ons een zitplaats aan en nam zelf plaats op een omgekeerde zetel. Toen brandden wij los:

"Wat doet U het liefst in Uw vrije tijd en wat vindt U het vervelendst?" "Gossiemijne! Nou op dit ogenblik: niets doen. Gewoonweg op je rug liggen aan het strand of zo. En 't vervelendst: kinderen strafwerk laten maken in m'n vrije tijd".

"Wat zou U doen als U Uw leven opnieuw mocht beginnen:

een ander vak kiezen? (Gebulder) "Nee, nee, het schoolmeestersvak is toch wel leuk. Het is bijzonder aardig om kinderen mens te zien worden".

"Hoe vindt U de sfeer hier op school?" "Plezierig. De verhouding leraar-leerling is leuk (naar desbetreffend vraagje van ons). Een H.B.S. of Gymnasium, nou, dat maakt niet veel verschil. 't Hangt er maar van af wat er van gemaakt wordt".

"Bent U wel eens in gevaar geweest in Uw vak?" "Jawel, maar zulke dingen merk je meestal pas achteraf. Ja, in mijn studententijd heb ik eens, toen een stikstofcylinder, waar wij mee aan het werk waren, meer stikstof gaf dan wenselijk was, een flinke portie natronloog in m'n rechteroog gehad. De man waar ik mee werkte duwde me direct met m'n kop onder de kraan en toen maar spoelen. Veel nadelige gevolgen heb ik er Goddank niet van gehad, maar ik had mijn oog kwijt kunnen zijn."

Op onze vraag of hij liever les gaf aan alpha's of bêta's antwoordde hij met een wedervraag: "Waarom? Het maakt niet veel verschil en bovendien zijn het onvergelijkbare grootheden. In de alpha-afdeling ben ik al tevreden, als ik het voor mekaar krijg dat ze snappen dat er in de bêta-opleiding een belangrijk stuk cultuur zit.

Voorts deelde de heer Labruyère ons mede, dat hij wel gelooft aan telepathie en van moderne kunst houdt, als het kunstproduct gemaakt is uit scheppingsdrang, maar niet als het volgens een bepaalde theorie is vervaardigd".

"Aan welke sport heeft U vroeger gedaan?" "Nou, van alles wat, maar het meest hield en houd ik van zeilen en schaatsen".

Omdat we overvallen werden door Vb, die natuurkunde had, vroegen we hem nog: "Waarom zwemt U zo graag in het Sportfondsenbad?" "Ten eerste omdat het op weg naar school is en verder omdat het je fit houdt en je in een goed humeur brengt".

En na deze opgewekte woorden wierp hij zich weer op zijn taak, nl. een paar onnozele gymnasiasten de beginselen van de schei- en natuurkunde bij te brengen.

HULST EN HULDE

Traditiegetrouw was er ook dit jaar (pardon in 1956) weer een kerstavond van de A.G.B., waarvoor veel belangstelling bleek te zijn.

Verheugend was het, dat vele oud-gymnasiasten hun oude geliefde (!?) school niet vergeten hadden en waren gekomen, om een kerstavond mee te vieren, waarvoor we maar één woord kunnen hebben: HULDE!! Hulde, zowel voor de medewerkenden als voor het bestuur, dat kans heeft gezien in onze gezellige aula Kerstsfeer te scheppen.

Na een kort openingswoord van onze praeses werden we in Kerststemming gebracht door een paar platen met Kerstliederen, gezongen door Kathleen Ferrier. Hierna las Els de Vries een verhaal (eigenlijk een Paasverhaal) voor van Selma Lagerlöff.

Het vierde punt op ons programma vermeldde een "Trio sonate" van Händel, gespeeld door Sophie ter Horst, Erik Wervelman en Tonny in 't Veld. We hopen dit goed op elkaar ingestelde trio nog vaak op een A.G.B. avond te horen, want hun spel was erg goed.

Hanneke Bax besloot het eerste deel van de avond met een Kerstgedicht van Han Hoekstra.

Na de pauze speelde Ru Borgardijn op de piano twee stukken van Grieg. Paul de Haas volgde met "De heilige Nikolaj" van R. Crottes.

Tenslotte zong het koor, dat nu grotendeels bestaat uit junioren (bravo!) o.l.v. Frits Kox Jr. "Paser koster" en "Ave Maria" van Strawinsky en drie Franse Kerstchansons.

We togen hierna in de mist huiswaarts, voldaan over deze bijzonder geslaagde avond.

M.O.

Zijn
Duiken, Drijven.
Met het spiegelbeeld ten dwaas geleide
Door het labyrint der waterhel.

bewegen aan zijn starend oog-
Onbewogen in zich zelven blijven,
Rustend in 't onaange domein.

Zijn.
Niet geboren zijn en van geen sterven
weten. Drijven. Duiken. Zonder naam
Talmen in 't omringende verbazen.
Enkel zijn. En, ach, men noemt hem zwaar.

Dirk Nolting.

Wij zijn zeventien

Alle grote mensen menen dat zeventien jaar een belangrijke leeftijd is. Daarom schrijven ze er veel over en daarom maken ze boekjes met foto's, die over de jeugd van zeventien gaan.

Ik vraag me af, waarom is het zo belangrijk en waarom let iedereen zo op je? Het kan de grote mensen toch niet schelen of wij zeventien zijn? Wij presteren nog niets, we zitten nog op school, we gichelen om niets en we hebben grote en kleine problemen.

Maar is dat allemaal zo belangrijk, dat grote mensen er zich mee moeten bemoeien, dat er zelfs boeken over gemaakt worden?

Het boek "Wij zijn zeventien", van Joan van der Keuken ja, dat is goed. Deze jongen gaf een visie op zijn eigen leeftijdgenoten.

Maar laat niet een groot mens een boekje maken: "Wij zijn ook zeventien". Het is immers al zo lang geleden dat deze man zeventien jaar was en grote mensen vergeten vaak alles van vroeger.

Een treffend voorbeeld is: Rock 'n roll. Omdat ergens in Engeland de jeugd zich wat al te erg heeft laten meeslepen door het rythme van deze muziekfilm en daardoor het bioscooptheater heeft vernield, spreken de grote mensen er allemaal schande van. Natuurlijk heeft dat een averechtse uitwerking: "Jongens, dat is mieters, dat moeten wij ook doen!"

En omdat de ouderen er zo op letten, gaan wij ons zelf heel belangrijk vinden. We moeten echt een beetje raar gaan doen en we moeten kuren krijgen. Je moet stil worden en er slecht uit zien. Dan zeggen je ouders tegen de diverse ooms en tantes:"Och hij is zeventien, we laten hem maar begaan". En de familie knikt begrijpend.

Maar hoe zijn wij nu eigenlijk, wij die nu, in deze tijd, zeventien jaar zijn? Zijn we anders dan mensen, die vijftig jaar geleden zeventien waren? Ik geloof van wel. Het lijkt me dat we ouder zijn, meer weten en minder naïf. Hebben wij het moeilijk? Och, ik geloof niet moeilijker dan vroeger jaren. Natuurlijk ga

je nadenken over alle dingen. Je komt tot de ontdekking, dat je er zelf bent en dat je heus meetelt.

Eigenlijk heb je niet veel behoefte aan mensen om je heen. Als je thuis komt, trek je je terug op je eigen kamer. Daar is het rustig en veilig. Daar ben je alleen met je eigen gedachten. Daar vecht je met de problemen, die er steeds maar weer zijn.

Natuurlijk heb je een dagboek. Je moet er alles in opschrijven. Je moet eerlijk zijn. Het is fijn om tegen één ding, al is het maar een dood en levenloos ding, helemaal eerlijk te zijn.

Doen we ons werk? Ja, we doen het wel. Maar we vinden het helemaal niet belangrijk. Je wilt iets anders, iets groots, maar dikwijls weet je zelf niet wat. Vaak ben je somber gestemd en je denkt: "De wereld is slecht, maar we kunnen er niets aan doen. Laat maar. Heel vaak ben je somber, niets helpt daar tegen. Je bent tegen je vader en moeder onhebbelijk en brutaal. Je wilt niet doen, wat zij je opdragen. Maar vaak ook ben je uitgelaten. Gek, hoe zo'n sombere stemming ineens kan overslaan in uitgelatenheid.

Soms als je alleen door een bos loopt of ergens anders, waar het heel rustig is, ben je zomaar blij; een stille, mooie blijdschap. Die ogenblikken zou je vast willen houden. Maar ze zijn zomaar weer weggegleden.

Geloof je in God? Als je zeventien bent is het moeilijk om in God te geloven. Hij lijkt zo ver weg en we merken niets van Hem. Goed, voor een mooi cijfer ben je dankbaar. Maar je hebt er toch ook zelf hard voor gewerkt? En waarom laat God dan die vreselijke opstand in Hongarije toe en de oorlog tussen Egypte en Israël? Als Hij echt bestond, zou Hij daar toch wel een einde aan kunnen maken? Dan ga je heel erg twijfelen. Maar op andere momenten voel je op eens: "Hij is er". Dan lijkt het wel of je heel dicht bij Hem bent. Dan wordt de wereld lichter en dan is alles vreugdevol.

Ook naar muziek luister je veel. Van jazz houd je wel het meest. Het opwindende felle rythme doet je iets. Maar het verveelt, het verveelt heel gauw. En met genoegen luister je weer naar de klassieken, vooral Bach. Je bent heel wispelturig en met hetzelfde enthousiasme, begin je steeds weer aan iets anders. Je hebt veel vrienden en vriendinnen. 's Avonds komen ze op je kamer en je gaat met ze bomen over zwaarwich-

tige onderwerpen. Alle mensen doen verkeerd. Wij kunnen het vast beter. Wacht maar, als wij later volwassen zijn .... De lucht in de kamer is zwaar van de cigarettenrook en we hangen nonchalant op stoelen en banken.

Je voelt je altijd eenzaam en het lijkt of niemand je begrijpt. En je ouders, oh, die snappen helemaal niets van je. Ze verbieden dingen, die jou juist goed lijken. En ze zijn zo hopeloos ouderwets. Vaak zit je uit het raam te kijken en eigenlijk heb je nergens zin in. Alles is onbelangrijk.

Toch zijn we er trots op zeventien te zijn. We beginnen al een klein beetje mee te tellen. Langzamerhand horen we er bij. En later? Dan glimlach je om de mensen van zeventien, die het zo moeilijk hebben.

Janneke Burgersdijk Vd.

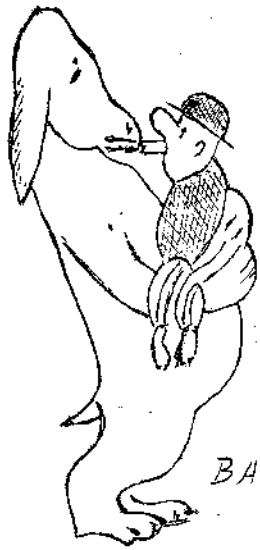

KRETENSISCHE VAAS ?

Zoals het nauwlettende lezertje zich ongetwijfeld zal herinneren, bevond op het moment, dat het eerste deel van ons mysterieverhaal eindigde, de agent Grat zich in een weinig benijdenswaardige positie bevond. Door buitensporige beroepsijver en hoop op promotie aangespoord, had de nijvere wetsdienaar zijn speurtocht zelfs uitgestrekt tot de schoolvijver, waarin hij, op het moment dat wij de draad van het verhaal weder opnemen, bibberend rondwaadt.

Mopperend doolde Grat door het enge sop der vijver. Hij wist dat het pad van een speurder niet over rozen ging, doch dat dit hem nog eens over waterplanten zou voeren, had hij nooit vermoed. Moeizaam worstelde hij zich in de richting van de vaste wal. Een kikker zat honend te lachen op een plompeblad en ook een voorbij zwemmende goudvis kon een grijns niet onderdrukken.

Bijna had Grat de oever bereikt, toen er in het huis, dat zich in de onmiddellijke nabijheid der vijver bevindt, alarm geslagen werd. Op de eerste verdieping ging piepend een raam open en een klein figuurtje in nachtgewaad spiedde naar buiten. Een verbijsterd stemmetje riep: "Moe, d'r ligt een vent in de vijver!" Ja, brave lezertjes, ge hebt het reeds geraden, het was inderdaad de wakkere Gerritje W. - al had hij op dat uur reeds lang behoren te slapen - die de aanwezigheid van Grat in de plomp kenbaar maakte. Onmiddellijk gingen in huis enige lichten aan en de claviger zelf, opgeschrikt uit zijn slaap, verliet zijn stede, schoot enige kledingstukken aan en begaf zich naar beneden om poolshoogte te nemen. Gerritje, die vast besloten was om zijn vader in de ure des gevaars niet alleen te laten, wipte in zijn hansopje eveneens de trap af.

Toen de claviger de toestand overzien had, overlegde hij met zijn zoon over de thans te volgen tactiek. Hij zou de boef, die zo liederlijk in zijn mooie vijver rondplaste, wel eens mores leren! Te dien einde rustte hij zijn zoon uit met een stevig koord en zichzelf met een lege kolenzak. Hierna opende hij behoedzaam de keukendeur, sloop naar buiten en begaf zich in gebukte houding naar de zijgevel der school.

Gerritje volgde op zijn driewielertje, waarop hij, naar men zegt, reeds sinds zijn geboorte door het leven rolt. Hij parkeerde zijn dierbaar vervoermiddeltje in de schaduw en volgde zijn vader, waarna beiden neerhurkten en vol spanning afwachtten, terwijl zij touw en kolenzak gereed hielden.

Nu, zij behoefden niet lang te wachten, want ondertussen was Grat, wel bevroedende dat de situatie waarin hij verkeerde, nog pijnlijker dreigde te worden dan zij al was, druipend de oever geklauterd. Nog nooit was zijn broek zo nat geweest, zelfs niet in zijn prilste jeugdjaren. Bibberend en klappertandend overlegde hij een wijle langs welke weg hij het gunstigste onopgemerkt zou kunnen verdwijnen. Hij besloot om langs de zijgevel der school te gaan en dan na snel de binnenplaats van de school overgestoken te zijn, achter de fietsenstalling over het hek te klimmen. Soppend in zijn politieschoenen begaf hij zich omzichtig op weg, met moeite een opkomende neiging tot niezen onderdrukkend. Reeds was hij een eind weegs gevorderd, reeds was hij overgegaan tot de sprint die hem naar het hek moest brengen, toen hij op wrede wijze in zijn ontsnappingspoging gestoord werd. Want Gerritje W. schoof de hem voorbij snellende gedaante snel zijn trouwe wielertje tussen de benen, waarna zijn vader het vooroverschietende lichaam handig opving in de geopende kolenzak. Hierna sloeg hij snel enige malen het koord, dat zijn spruit hem aangereikt had om het uiteinde der zak en bond deze dicht met de bekende claviger-knoop die nooit los gaat. "Ziezo Gerritje", sprak hij voldaan, "die hebben we gevangen, ja?"

"Hatsjie'" bracht Grat in het midden, want na het vijverwater prikkelde thans kolenstof zijn luchtwegen. De zak klemde hem nauw om de borst en hij trappelde benauwd met zijn natte benen.

Octava Pars.

geen Theefiger vak dan Tekenen
geen Pi(e)t(t)iger vak dan Rekenen
geen kozer vak dan Grieks-Latijn
Hein zal toch altijd super zijn.

geen Cathriger vak dan Nederlands
geen Miekerser vak dan Frans
Geen Reiner vak dan Grieks-Latijn
Klaas zal toch altijd tRector zijn.

CONCERT

Langzaam kwam ik het concertgebouw binnen, terwijl ik de abonnementen in mijn tasje stopte. De zaal was nog helemaal leeg en het podium grijnsde me aan alsof het zeggen wilde: "Zie je wel; dat heb je nu van die dwaze angst om te laat te komen. Als je de volgende bus had genomen, was je ruimschoots op tijd geweest, nu moet je een half uur wachten. Maar nu je er toch bent, mag je wel gaan zitten. Ik ging zitten en het wachten begon.

Vijf minuten, tien minuten .... Pas toen kwamen de eerste mensen binnen. Langzaam maar zeker liep de zaal vol. Er hing een zekere spanning. Wat zou het worden? Hoe zou de pianist spelen? Zou hij in de ongezellige solistenkamer zich afvragen: Hoe zal het publiek zijn?

Terwijl ik dat alles overdacht, schoot me een Chinees gezegde te binnen: "Publiek bekijkt acteurs, acteurs bekijken publiek".

Intussen was het acht uur geworden en de zaal was vol. De pianist kwam op het toneel, maakte een kleine buiging en begon. De eerste noten waren als een zucht, die alle spanning wegvaagt. En na die zucht begint het pas goed. Het was een prachtig concert en ik genoot erg.

Toen het was afgelopen en ik mijn jas had gehaald, liep ik op een holletje naar de bus. Net of ik bang was om te laat thuis te komen. Thuis vond ik mijn zuster, die mij belangstellend vroeg, hoe het was geweest. O, mooi, antwoordde ik vaag en rende meteen door naar mijn slaapkamer. Het was zo'n nuchtere vraag. Een glas ijskoud water, na een prettige droom ....

Het concert was een droom voor mij geweest.

M.R.S.

Eilacie, het moest zo zijn dat ik mij door middel van dit periodiek verschijnend blad andermaal mijn waarschuwende vinger moest laten zien. Wat immers is het geval? Het geval is, dat ik en met mij velen moesten constateren, dat onder de vele nuttige vakken, waarin men op ons alom geprezen gymnasium onderricht wordt gegeven in het vak lichamelijk opvoeding, door invloed van de Ouden ook gymnastiek geheten, toch

wel het minst in aanzien staat."En waarom?" zou een argeloze lezer kunnen vragen. Ja waarom, dat is de vraag, waarmede ook ondergetekende zich het blonde hoofd martelt. Want zagen wij niet weleer de gespierde boys zich zo snel als hun benen resp. hun fiets hen konden dragen naar de les begeven? Keken wij niet immer wel welgevallen toe, als een stel knapen zich hoog in de touwen waagde, een vogelnestje maakten of met behulp van al hun spieren een reuzenzwaai aan de rekstok uitvoerden of wel elkaar de loef afstaken bij het volleybalspel? En hoe vaak vermeiden wij ons niet in het gezicht dat een troepje jonge dames bood, wanneer er ritmische knotsoefeningen werden uitgevoerd. Maar ach, het is voorbij. Nu probeert men het komen en gaan naar én van de gymnastickles zo lang mogelijk te rekken, men is laks bij het zich omkleden, krakeelt en maakt grollen onder de les. En dat is nog een gunstig geval. Want niet zelden komt het voor dat men netelroos voorhoofdsholteontsteking e.d. als voorwendsel aanwendt om één van de schaarse gymnastieklessen te verzuimen. Ja zelfs kregen wij van een doorgaans betrouwbare bron een briefje aangereikt, door een jongeman eigenhandig geschreven, waarin hij de zeer geachte leraar er op wees dat door zijn voortdurende hoofdpijnen de huisarts het raadzaam achtte dat hij enige tijd de turnles verzuimde. Volgde een vervalste handtekening van een van z'n ouders.

Genoemde jongeman heeft volgens zijn eigen verklaring nimmer last van zijn hoofd. Dit is maar een voorbeeld, maar het schildert op rauwe wijze de toestand. Leerlingen van het S.G.A.! Zorg dat er verandering in deze toestand komt, voor jullie eigen bestwil. Denk niet dat je het ook zonder een behoorlijke techniek in het touwklimmen tot bankdirecteur kunt brengen. Meen niet dat je de lessen volle aandacht kunt schenken zonder een onderbreking voor lichamelijke ontspanning. Mens sana in corpore sano!

En tenslotte: zorg ook dat de gymkleding er onberispelijk uit ziet. Ik hoop dat ik op jullie kan vertrouwen en verblijf hoogachtend,

ADAM.

GEEN ZIN

Het kwam allemaal omdat ik geen zin had. Zoiets merk je als doorgewinterde scholier dadelijk. Daarom stond ik ook niet vroeg op, zoals ik me voorgenomen had, (ik moest mijn huiswerk nog doen) maar bleef lekker liggen. Ik had geen zin en daar valt nu eenmaal niets aan te doen.

Ik ging naar school, maar zelfs een fietstochtje **kon me** geen zin bezorgen. Jammer, want ik kreeg net een beurt. De leraar vroeg me waarom ik niets had gedaan. Toen ik antwoordde, dat ik geen zin had, keek hij me verbaasd aan en behandelde me verder zeer koel. De volgende uren verliepen iets prettiger, maar de zin bleef weg. Zelfs na school had ik nog geen zin.

Maar thuis moest ik helpen afwassen. Mijn moeder houdt er geen rekening mee of je zin hebt of niet. Als je zin hebt, is dat prettig, als je geen zin hebt moet je het maken. En zo hielp ik bij het afwassen. Och en daarna maakte ik mijn huiswerk ook maar.

Maar de volgende middag moest ik terugkomen. Ik had geen zin en toch ging ik maar. Wie geen zin heeft, moet maar zin maken. En daar bleef het verder bij.

M.R.S.

==========

Op al Uw schoolboeken kunt U 25-40% besparen als
U ze bestelt bij
van D I J K ' s B O E K H U I S
Oudestraat 26, Kampen

==========

ZWEMWEDSTRIJDEN

Woensdagmiddag 19 december hadden in het Sportfondsenbad de jaarlijkse zwemwedstrijden plaats. De jongens begonnen bijzonder goed, door vier van hun negen series te winnen. Dit en vier tweede plaatsen leverde hun een medaille op in het puntenklassement.

Johan Becker, Addie Boekhout-Solingen en Jaap Bouwhuis sleepten een medaille uit het vuur op de 3 x 25 meter schoolslag estafette.

De meisjes wonnen twee van hun vijf series en bij de estafette tikten zij als derde aan.

Ondanks een beperkte deelneming dus twee medailles. Een bijzonder succesvolle prestatie!

Johan B.

ARS STULTITIAE

Un coup de tête = een hersenschudding (eig. onbezonnen daad)

Pedites sagitaru = boogschietende voetgangers (eig. boogschieters te voet)

Nonanni domueredecem, non mille carinae = die tien jaren niet konden temmen, noch duizend wilde beesten (eig. schepen)

Sie stand auf einen halben Mond : haar mond stond half open

Butterflies = boterbloemen

Pardusses le marché = over de markt heen lopen (eig. op de koop toe)

Een genie op deze school leidde Desiderius Erasmus van "liefhebben in het Latijn en Grieks af en interpreteerde het dus als: "Tweemaal begeerd".

Technische kennis:

Leerlinge: Juffrouw, wat is debraillëren?
Lerares: Nou eh, as je in een auto zit.

Op de docenten: Leraren zijn mensen van het allerslechtste allooi (Seneca).

Voor de leerlingen: Tussen de schoolmuren slijt de jeugd haar zonnigste dagen. (Elsschot)

HUIS VOOR HANDENARBEID

Velperbuitensingel 17, Arnhem

Het aangewezen adres voor ALLE HOBBIES

PERRY SPORT

Uw speciaal zaak met de
grootste sortering sportartikelen en
---------- SPORTKLEDING ----------

Ketelstraat 35 Tel. 22774 Arnhem

ALLE GYMNASIASTEN BETREKKEN HUN STUDIEBOEKEN en
SCHOOLBENODIGDHEDEN
NATUURLIJ VAN:

ZWIERS

TECHNISCHE- en SCHOOLBOEKHANDEL

Spijkerlaan 32, Arnhem. Tel. 22060

ALLE BESTELLINGEN WORDEN VLOT DOOR ONS BEHANDELD !

LATIN SCHOOL FIVE

Twee maal in vier dagen is de band van het Stedelijk Gymnasium voor het Arnhemse publiek opgetreden en beide malen met schitterend resultaat. De eerste keer vond dit optreden plaats in de grote zaal van de Volksuniversiteit, waar de loffelijke stichting "D'Oprechte Amateur" een concours voor school orkesten organiseerde. Dit culturele evenement, waarin de prestaties werden beoordeeld door de heren Leo Pappenheim, Harm Smedes en Pi Scheffer, begon met een optreden van een H.B.S. band uit Apeldoorn (oude stijl). Deze band, hoewel enthousiast bracht er niet veel van terecht. Het geheel klonk nogal vlak en de improvisaties waren slecht.

Hierop volgde het optreden van een klassiek trio uit Alphe aan de Rijn, wat de heer Harm Smedes "een beschaafd muziekje" noe de, waarmee deze jongelieden een radio uitzending in de wacht sleepten. Daarna een kwartet van Apeldoorns Gym, de Blue Skyband een slecht ingespeelde band, waarvan alleen de drummer behoorlijk prestaties leverde. Na een optreden met stukken van Skiassi en Young van het grote orkest van het St. Ignatiuscollege, beklomme vijf jongelieden het podium, waarvan de leider "Big Man" Unger, d zaal overrompelde door te verklaren dat de band zou beginnen met het eerste nummer.

Na het U allen van deze band welbekende "Blues my naughty sweetie gives to me" volgden "Shine", "After you've gone" en "Sheik of Araby", allen vlot en vrolijk gespeeld met goede solo's. Als toegift speelde de band een nummer met zang van Leo waarbij telkens de woorden "Tight like that" door het publiek werden nagezongen.

Vervolgens traden op twee orkesten uit den Haag nl. Avanti met een suite van Bach en een arrangement van Händel (bijzonder goed) en het orkest van de Vrije Schoolvereniging met o.a. Glück (ook goed maar wel onzuiver). Na een pauze, waarin de jury beraad slaagde en die door het Latin School Five werd opgevuld, maakte de heer Smedes bekend, dat de eerste prijzen, een wisselbokaal, waaraan verbonden een foto in de Ryam-agenda en een radio uitzending waren toegekend aan Avanti en het Latin School Five!!

Na deze glorieuze overwinning van de band traden "Big Man" Unger (clarinet), "Young Peter" Kroes altsax, "Stomper" van Meeuwen (drums), "Pops" Michielsen (bas) en "Fats" Mulder (piano) dinsdagavond 22 januari op voor de AVRO Jazzcompetitie in Musis. Ook daar was een verslaggever voor ons aanwezig. Hier volgt zijn verslag:

JAZZ COMPETITIE ARNHEM, 1957.

Aangelokt door het genotene op de concoursmiddag (zaterdag 19 januari) waarop schoolorkesten en bands om de crepalm speelden en gestimuleerd door de aanbieding van een vrijkaart, ben ik dinsdagavond naar Musis gegaan en heb daar, als een van de oudste aanwezigen zo ongeveer, 9 jazz-bands ieder 4 nummers horen spelen. Een en ander duurde van 8 - 12, wel wat teveel van het goede (dat 't bovendien nog niet allemaal wàs).

Met het vage idee mijn bevindingen van "vreemdeling in Babylon" vast te leggen voor een stukje in de IRIS, noteerde ik mijn reacties bij het genotene (beter, gebodene). In de pauze sprak ik met enige band-leden om mijn leke-notities te vergelijken met hun

kenners oordeel, toen het idee bij mij opkwam meteen naar de hoogste instantie door te stoten. Dit was ongetwijfeld de kolossale voorzitter van de jury Pi Scheffer. Deze bleek dadelijk bereid mijn opmerkingen van commentaar te voorzien en na de belofte dat ik het papiertje na de uitslag bij hem kon komen terughalen, toog hij met een in gezelschap van jurylid Harm Mobach aan het werk met rode inkt. Het leek Leo Unger voor de aanwezige mede scholieren leuker de aantekeningen met commentaar te lezen, dan dat ik zo maar in 't algemeen een verslag zou schrijven, wat mogelijk voor de afwezigen minder vervelend zou zijn. Daar deze volgens de zegswijze ongelijk hadden doen we dat niet. Eerst wil ik nog iets zeggen over onze Latin School Six (minus one), ook in verhouding tot de andere bands. Als ik naga wanneer ik werkelijk innerlijk werd getroffen, goed, voor mijn part ontroerd (een groot wat moeilijk te hanteren woord, hier echter bewust gebruikt) dan waren dat als oogst van alle vier uren enige ogenblikken toen onze band speelde. Vooral 't begin van het langzame ietwat melancholike nummer was van grote muzikale schoonheid m.i. gevoelig zonder overgevoelig te zijn, volledig beheerst wat techniek betreft, doch bovenal en daar gaat het tenslotte om: het kwam van binnen uit, 't was geinspireerd. Muziek met een grote M. Hulde en dank hiervoor. Dat de Ceresband no. 1 werd kan ik mij vanuit vaktechnisch oogpunt begrijpen. Gemiddeld waren de leden verder gevorderd en het geheel sloot prima. Doch de arrangementen, de duetten clarinet, saxofoon en de clarinet solo's van onze band waren persoonlijker dan en werden niet overtroffen door die van de Ceres band. Dit bleek in een gesprekje na de uitslag, Harm Mobach wel met mij eens te zijn.

Wanneer op de a.s. A.G.B.-avond onze eigen band de dansmuziek zal verzorgen, hoop ik dat voor het dansen begint de "Latin School Five" ons een paar van hun mooiste nummers wil laten horen in een stille zaal, waarin niet gedanst en geroezemoesd wordt. Dit ware m.i. zeker de moeite waard, ook en misschien vooral voor de niet jazzkenners en liefhebbers.

Nu volgen dus de notities met tussen haakjes en in hoofdletters getikt het commentaar van Pi Scheffer en Harm Mobach.

(Wordt vervolgd)

KOOPT
bij
ONZE ADVERTEERDERS !

THIELE'S
BOEKHALDEL
Hoofdstr. Velp. Tel. 2179

W.A. HOLTHUIS
Juwelier
Ketelstraat 29 Arnhem

Reeds 115 jaar zorgt
HAAS
voor kwaliteits uurwerken
ALPINA - PRONTO - AVIA
Koningstr. 53 Tel. 26602

Zie onze opstelling:
Hockey
Tennis Voetbal
Tafeltennis Badminton
Sporthuis
o
WENT
Athletiek Volley Kampeerart.
Sportkleding Schaatsen
SPORTHUIS
WENT v/h Barské
Gele Rijderspl. 23, Arnhem
Tel. 22126

WANNEER HET ER OM GAAT.
Een rijwiel staat altijd voor U klaar, mits U er op zijn tijd mee naar de vakman gaat.
Rijwiel- en
Speelgoedhandel
W. ROELOFS
v. Nispenstr. 1. Tel. 26014
FONGERS-BURCO-R.S.STOKVIS en B.S.A.rijwielen. SOLEX Bromf.

„LIBRA"
STENCILT VLUG EN VOORDELIG!
Oranjestraat 1d VEL Tel. 2030

Boekhandel en Antiquariaat
Inkoop B. ISRAEL Verkoop
Dekkerstraat 67 Arnhem

In 'n goede vulpen

Gimborn inkt

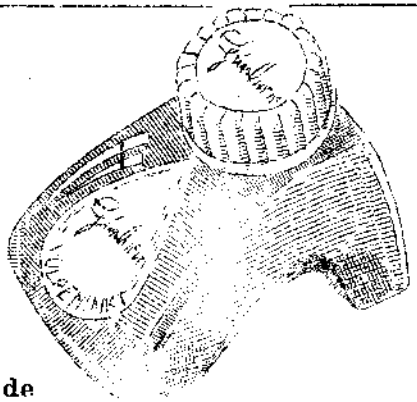

Gimborn heeft beide

Md

MIDDENSTANDSDRUKKERIJ

Oranjestraat 17-19
VELP Tel. 08302 - 2374

Voor het betere
FAMILIEDRUKWERK

Geerts' Boekhuis

Bakkerstraat 61 (dicht bij Cinema Palace)

2e HANDS SCHOOLBOEKEN